

Tine se je stresel pri teh besedah. Ni ju vzela divja zver, ampak on. On je tista roparska zver, ki krade zajčke. Težko in mučno mu je bilo v duši. Najrajši bi bil šel k Seljanovim in jim povedal, da ju je vzel on in da ju bo prinesel nazaj, samo odpuste naj mu in naj nikomur ne povedo, da ju je vzel on. Oj sram bi ga bilo vse žive dni, če bi ljudje vedeli, da je tat. Vest mu je prigovarjala: stori tako, idi in povej, kar si storil, in odpustili ti bodo! Pa prišlo mu je spet na misel, da potem ne bo nikoli imel zajčkov, ne bo si mogel kupiti kučme in škornjic za zimo, in nabiralnik bo stal vedno prazen. Ni vedel, kaj naj stori. Pri tem pa se spomni zajčka, ki ga je imel doma v sodu. Žalosten je bil revež in se ves tresel ter gledal tako rdeče — očitajoče. Mogoče bo še poginil, ker ne mara jesti. In kaj mu potem ostane? Nič drugega kot greh, grd madež na dobrem imenu. Premaga se in sklene, da nese zajčka nazaj k Seljanovim in poprosi odpuščenja. Morebiti mu bodo potem dobrovoljno podarili zajčka, saj so Seljanova mati vedno tako dobri. O to bi bilo krasno, to bi bilo veselje!

(Dalje prih.)

Iz kresne noči.

I.

Čez cvetoče polje
sveti Janez gre
in njegove roke
božji blagoslov delé:

„Polje, žitno polje,
solnčni žar
in hladilne rose
daj ti večni Gospodar!

Naj ob žetvi klonil
bi do zemlje klas,
naj bi razveselil
kmetiču obraz! . . .“

Čez cvetoče polje
sveti Janez gre —
naj češčeno vedno
njega bo ime! . . .

II.

Prav kakor da bi angelci
veselih lic
svetniku božjemu na čast
natrgali cvetic.

In pod večer skrivnostnomil
odromali na svet,
te cvetke v yence spletene
vsem belim kočicam pripet;

in kakor da bi lučke
prinesli iz nebes
in jih prižgali, se mi zdi,
po gorah v jasen kres . . .

Pa dasi niso angelci
priromali z nebes,
natrgali so vendarle
cvetic si angelci zares:

V polje odšla je deca,
ki čisto ji srce,
in njeni venci kočice
svetniku v čast krasé . . .

In tudi lučke po gorah,
ki niso iz neba,
a so kresovi, so odsev
globokovernega srca . . .

III.

V polju bela breza
se k javoru sklonila
in s tajnostnim glasom
ga ogovorila:

„Bratec, kresna noč
je nocoj na zemlji,
bratec, pokramljajva kaj,
bratec moj, ne dremlji!“

In zašepetal je javor:
„Sestrica, pa dej
in mi kaj veselega
ta večer povej!“

„Bratec, kaj če pesmico
sladko bi zapela,
ki hitela prek polja
tja bi dol do sela?“ —

„Kakšno pesem, sestra?
Li o sreči zlati,
ki jo skriva skrbno
zemlja, naša mati?“

„Dobro, bratec, dobro,
pa zapojva to,
in da kmetič jo bo slišal —
kar glasno! . . .“

In ko ju pobožal
dih večerni v lica,
pesmico zapela
z bratcem je sestra:

„Zemljica, oj zemljica,
res je, da si črna,
ali v tebi klijejo
prave sreče zrna . . .“

Dokler kmetič tebe,
zemljica, bo ljubil,
sreče, zadovoljnosti
nikdar ne bo zgubil! . . .“

IV.

Kakor da vesele misli
v kresno noč vasujejo,
kresnice
sem in tja potujejo.

In čudake netopirje,
ki pajdašijo
se v ponočni čas,
nagajivke strašijo:

„Ej vi bratci čudni,
le poveselitate se,
a samo do polnoči,
pòtem skrite se!“

Če ne boste pridno
nas ubogali
in besedam našim
se le rogali:

celo svetlo vojsko
proti vam zberemo
in v domovje vaše
drzno uderemo;

da ko pridete domov,
groze se začudite
in oslepljeni
se pred nami zgrudite . . .“

In čudaki netopirji
kresnicam verjeli so
in domov že zgodaj
odleteli so! . . .

Josip. L.

